

**bam
bú**

**Els
desastrosos
encanteris
de la bruixa
Serafina**

Núria Pradas

Els desastrosos encanteris de la bruixa Serafina

Per a tu, Mariona

Editorial Bambú és un segell
d'Editorial Casals, SA

© 2014, Núria Pradas Andreu, pel text
© 2014, Jaume Gubianas Escudé,
per les il·lustracions
© 2014, Editorial Casals, SA
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
www.editorialbambu.com
www.bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2014
ISBN: 978-84-8343-290-7
Dipòsit legal: B-29050-2013
Printed in Spain
Impress a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
només pot ser realitzada amb l'autorització dels
seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu
fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Vet ací que en un regne tan i tan llunyà que per arribar-hi calia gastar dos parells d'espardenyes, hi vivien un rei i una reina.

La parella reial vivia feliç i tranquil·la i semblava, a primer cop d'ull, que tenien tot allò que un rei i una reina poden desitjar: eren alts i ben plantats; rics i força intel·ligents. Com que també eren molt honrats, s'havien guanyat l'afecte del seu poble i, a més, s'estimaven de debò. Què més es pot demanar en aquesta vida?

Potser era per això que, aquell regne, tothom l'anomenava el Regne Feliç.

Però heu de saber que hi havia una cosa que el Rei i la Reina no tenien; una cosa que entristia els bells ulls de la Reina i esborrava el somriure del rostre del Rei: no tenien fills!

I encara que s'estaven molt de lamentar-se, perquè el Rei no volia entristir la Reina, i la Reina no volia afligir el Rei, el cert era que l'un somiava un hereu fort i valent i l'altra, una pubilla dolça com la mel.

I entre somnis i sospirs de tristesa va anar passant el temps.

Fins que un bon dia, la Reina, cansada de desitjar debades aquell fill que no arribava, va prendre la determinació d'endinsar-se al bosc del No-Res, on, com tothom sap, hi vivia la bruixa Serafina, Sefi per als amics.

La bruixa Sefi era molt jove, encara no havia bufat les espelmes del seu primer centenari. Feia molt poc que ocupava la plaça oficial de Bruixa del Regne, que li havia tocat per sorteig després que es jubilà la bruixa anterior, la gran i sempre ben recordada Bruixa Escaldada.

De fet, si hem de dir la veritat, la Sefi era una bruixa inexperta i de poca volada i, en el temps que feia que ocupava la plaça, només havia fet tres o quatre filtres d'amor –cosa que sap fer fins i tot una bruixa de bolquers–, i pareu de comptar.

Potser era per aquest motiu que la plaça de la Sefi era tan cobejada; que n'era, de descansada, aquella feina! Allí no hi passava mai res... fins a aquell moment, és clar!

I, per això, quan la bruixa Sefi va veure descavalcar la Reina i dirigir-se amb passa ferma cap a la seva cova, es va posar a tremolar com una fulla. Què devia voler la Reina, d'ella?

La resposta a aquesta pregunta la va saber de seguida, perquè la Reina, tan bon punt va posar els peus a la cova, va deixar anar a rajaploma l'assumppte que l'havia dut fins allà:

–Bona bruixa, heu de saber que he vingut a cercar el meu fillet.

A la bruixa Serafina se li va tallar la respiració. De primer no se li acudí altra cosa que mirar al seu voltant. Com era que la Reina havia anat fins a la seva humil cova a buscar el seu fillet? Però hi havia una altra cosa que li resultava encara més misteriosa: la Reina en tenia, de fillet?

Ja veieu que la Serafina, a més de jove, tenia el cap als peus, és a dir, que tenia un cervell de pardal i, es mirés per on es mirés, aquella feina li anava grossa.

–Un... un fillet? –va preguntar sense sortir del seu astorament.

–Sí, ja m'heu sentit. Vull un fill. Bé, per ser exactes, vull una filla, una princeseta rossa, d'ulls blaus i caràcter dolç, dolç, com els melindros del berenar. Què he de fer?

La Sefi s'escoltava aquell devesall de paraules contenint la respiració.

–Bé, ja m'heu sentit. Què he de fer? Vós teniu la paraula. Faré el que em digueu.

I va callar.

La Serafina, que encara no s'havia recuperat de la sorpresa, va pensar que calia guanyar temps, i per això va respondre:

–Bé... les pocions de... d'aquesta mena són complicades. Torneu d'aquí a quinze dies!

La Reina es disposà a marxar; però abans de sortir de la cova, tot assenyalant amb un dit amenaçador la bruixa Sefi, va dir:

–Bé, me'n vaig; però si quan torno no teniu la solució, us... us faré tallar el cap!

Després d'haver dit això, la bona Reina, que en realitat mai no havia matat ni una mosca, se'n va anar ben satisfeta i il·lusionada a comprar tot el necessari per a la canastreta, mentre la bruixa Serafina es llençava de cap damunt dels polsosos llibrots de màgia que tenia, per veure què hi trobava.

Durant dies i nits, la Serafina no va menjar, ni va dormir, ni va treure a passejar la Tòtila, la seva òliba. No feia res més que buscar el conjur que li permetria donar a la Reina allò que li havia demanat: una

filleta.Fins que els seus esforços es van veure recompensats i, en un antic i arnat llibre de pocions, va trobar el que buscava amb tant de neguit:

POCIÓ PER FER UNA PRINCESETA MÉS DOLÇA QUE LA MEL

Ingredients (per a una princeseta de bona mida):

- Un pot dels grossos de mel de romaní
- Uns blauets (floretes boscanes)
- Unes randes ben fines de color blau cel
- Uns confits variats (però que n'hi hagi més de roses)
- Dos quilos d'arrop
- Enganxament del bo
- Sucre (a discreció)
- Llet merengada per amorosir
- Pólvores màgiques del número 2

Preparació:

Per començar, cal anar al bosc a buscar el romaní i les floretes, però si no hi ha temps ni ganes, podeu comprar la mel al súper de la cantonada, així com la resta dels ingredients.

En una gran marmita hi poseu la llet merengada junt amb el sucre, les randes i els blauets. Quan arrenqui el bull, hi afegiu dues gotes d'enganxament (no us passéssiu pas, el resultat podria ser terrible!), i dos quilos d'arrop. Remeneu i feu bullir la barreja durant tres dies i dues nits.

Un cop us hagi bullit el temps necessari, i sense retirar del foc, hi afegiu, amb molta cura i dolçor, els confits i tres cullerots més de sucre. Que bulli unes quantes nits més i ja podeu treure la poció del foc. En el precís moment de treure-la, hi afegiu un polsim de pólvores màgiques del núm. 2.

Ara, només heu de deixar macerar la poció a la llum de la lluna plena però ben plena... i ja podeu anar triant el nom de la princeseta.

Bona sort!